

Sygn. akt IV KZ 66/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku **U. R.**
o odszkodowanie i zadośćuczynienie za bezprawne zatrzymanie
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 9 grudnia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawczynie
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), WKK [...],
odmawiające przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II AKa (...), w zasadniczej części utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt II Ko (...), oddalający wniosek U. R. o zasądzenie od Skarbu Państwa odszkodowania i zadośćuczynienia za zatrzymanie, które wnioskodawczynie uznaje za bezprawne.

Następnie U.R. złożyła podpisaną przez siebie kasację od wyroku Sądu odwoławczego, co skutkowało wezwaniem jej do uzupełnienia w terminie 30 dni braku formalnego pisma, poprzez sporządzenie i podpisanie kasacji przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym, pod rygorem odmowy jej przyjęcia. W odpowiedzi wnioskodawczynie wystąpiła o przydzielenie jej pełnomocnika z urzędu do sporządzenia i podpisania kasacji, wskazując, że we własnym zakresie nie jest w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej. Wyznaczony

z urzędu pełnomocnik poinformował, że stwierdził brak podstaw do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

Opinia ta została doręczona wnioskodawczyni wraz z informacją, że w terminie zawitym 30 dni może złożyć kasację sporządzoną przez adwokata z wyboru.

Po bezskutecznym upływie określonego terminu, Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) zarządzeniem z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), WKK (...), na podstawie art. 93 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistej kasacji wnioskodawczyni U. R., po stwierdzeniu, że nie odpowiada ona warunkom formalnym.

Zażalenie na powyższe zarządzenie, domagając się jego uchylecia, wniosła wnioskodawczyni. Wskazała, że „podstawą zażalenia jest bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci składu nieznanego ustawie w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w C.". Skarżąca twierdzi, że Sąd ten powinien rozpoznać sprawę w składzie trzech sędziów, tymczasem uczynił to w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia nie mogło zostać uwzględnione, a jego treść świadczy o nieznanomości prawa przez skarżącą, co nie dziwi o tyle, że nie jest ona podmiotem fachowym. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zaskarżone zarządzenie jest zgodne z obowiązującymi przepisami. Dążąc do wzruszenia prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, wnioskodawczyni powinna złożyć kasację sporządzoną i podpisaną przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym (art. 526 § 2 k.p.k.), a skoro poprzestała na złożeniu kasacji niespełniającej tego wymogu, prawidłowo została wezwana do usunięcia braku formalnego kasacji. Ostatecznie, po wcześniejszym skorzystaniu z pomocy pełnomocnika z urzędu, tego nie uczyniła w określonym terminie (art. 524 § 1 k.p.k.), co słusznie skutkowało wydaniem zarządzenia o odmowie przyjęcia osobistej kasacji wnioskodawczyni (art. 530 § 2 k.p.k.). W nawiązaniu do zawartego w zażaleniu argumentu należy zaznaczyć, że kontrola prawidłowości zaskarżonego zarządzenia musiała się odbyć z uwzględnieniem przepisów, które legły u jego

podstaw, a nie przepisów mających zastosowanie w postępowaniu merytorycznym. Zatem, nawet gdyby okazało się, że rzeczywiście skład sądu orzekającego nie był prawidłowy, nie nakazywałoby to przyjęcia kasacji sporządzonej przez podmiot niefachowy. Kasacja taka mogłaby natomiast zostać potraktowana jako sygnał do wznowienia postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k.). Należy jednak zaznaczyć, że pogląd skarżącej o nienależytej obsadzie sądu orzekającego w I instancji jest błędny. Sąd Okręgowy w C. orzekał w składzie sędziego i dwóch ławników zgodnie z art. 554 § 2 k.p.k., który w brzmieniu od dnia 1 lipca 2015 r. skład taki przewidywał (w brzmieniu od 15 kwietnia 2016 r. przewiduje, że w sprawach odszkodowawczych sąd okręgowy orzeka w składzie jednego sędziego).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.